

Любими
приказки
от

БЛИЗО ДАЛЕЧ

СОФТТРЕС

Съдържание

Синдбад мореплавателят	5
Али Баба и четиресетте разбойници	20
Вълшебният кон	30
Слепецът, въжарят и халифът	40
Вълшебният пръстен	60
Златната птица	77
Киранмала	86
Синът на дърводелеца.....	101
Слуга за един грош	107
Вълшебното цвете.....	122
Заварената дъщеря	129
Принцесата мълчаливка.....	135
Присъдата на справедливия съдия.....	146
Умните братя	153

Човекът, когото никой не можел да излъже	159
Вещицата от планината Тофукуяма	162
Вълшебната шапка	167
Гамбай самохвалкото	175
Двете сестри	182
Дърводелецът и демонът Онироку	189
Жабата от Киото и жабата от Осака	196
Дяволският лек	200
Камбаната	208
Селянинът и чудовището Тенгу	212
Василиса Прекрасна	215
Златната рибка	221
Царкинята жаба	227
Баба Яга	239

Синдбад мореплавателят

В далечни времена, по време на управлението на халиф Харун ал-Рашид, в Багдад живеел един беден хамалин на име Синдбад. Хората непрекъснато имали нужда някой да пренася вместо тях тежки вещи и предмети, затова от ранна утрин до късна вечер той носел на гърба си различни неща. Въпреки че се трудел неуморно, хамалите като него били много и Синдбад изкарвал само дребни грошове, които едва му стигали за къшей хляб.

Една вечер, натоварен с няколко килима, Синдбад тръгнал за по-напряко по една улица, откъдето никога преди това не бил минавал. Килимите били тежки, а той цял ден не бил ял нищо, нямал повече сили да направи и крачка напред. Точно тогава зърнал една каменна пейка край портата на голяма красива къща. Синдбад едва стигнал до пейката, оставил килимите на земята и седнал да си почине малко. Портата била

отворена и от вътрешността на двора се носели прохлада и миризма на толкова вкусни ястия, че на Синдбад му примаяляло. Той въздъхнал и започнал да реди стихове, които сами се леели от устата му:

*Защо животът за едни
е низ от мъки и беди,
а други имат и пари,
и радост, и честити дни?
Защо гладът и нищетата
са вечен спътник на бедняка?
Нима е справедливо
само богатите да живеят щастливо?*

Не минало много време и портата се отворила. Оттам надникнал един слуга, облечен с красиви дрехи.

– Моят господар чу стиховете ти и те кани да вечеряш заедно с него – казал слугата.

Синдбад се изплашил и започнал да се оправдава, че не е искал да каже нищо лошо за никого. Слугата го успокоил, хванал го за ръката и го въвел в голямата като дворец къща. Синдбад още повече се смутил, защото никога през живота си не бил виждал такъв разкош – копринени килими, изящни украшения, пъстри рисунки по стените, високи тавани и прозорци, направени от разноцветни стъкла. Десетина слуги се суетели напред-назад – някои носели големи подноси, отрупани с всевъзможни отбрани ястия, а други палели светилниците, защото слънцето вече залязвало. Синдбад не вярвал на очите си и си мислел, че сънува. Слугата го завел в една голяма зала, където го

посрещнал богато облечен мъж. Той поздравил госта си и го поканил да се настани удобно срещу него.

– Как се казваш, добри човече? – попитал го мъжът.

– Синдбад – отговорил бедният хамалин.

– Аз също се казвам Синдбад и съм търговец, но хората ме наричат Синдбад мореплавателя. След вечеря ще ти разкажа живота си и ще разбереш защо ме наричат така. Чух твоите стихове и те ми харесаха, но трябва да знаеш, че не само твоят живот е низ от мъки и беди. Аз преминах през много изпитания и преживях много несгоди, преди да се сдобия с богатство. А сега заповядай, нахрани се и да ти е сладко!

Бедният хамалин бил толкова гладен, че не чакал втора покана. Той за пръв път вкусвал толкова отбрани и разнообразни ястия и не можел да повярва на късмета си, че най-сетне ще може да се наяде до насита. Когато Синдбад мореплавателят видял, че гостът му е заситил глада си, започнал да разказва:

– Както вече ти казах, аз преживях много несгоди, преди да забогатяя и да стана уважаван търговец. Баща ми беше богат и ми остави голямо наследство, но само за година го пропилях в забавления заедно с други безделници като мен. Остана ми само къщата, в която живеех. Реших да я продам, купих с парите най-различни стоки и се присъединих към група търговци, които тръгваха с кораб към далечни задморски страни. Надявах се да ги продам изгодно и отново да забогатяя.

Един ден се качихме на кораба и отплавахме. Много дни и нощи бяхме в морето, от време на време хвърляхме котва на пристанището на някой голям град, слизахме на брега, продавахме нашите стоки и

купувахме нови. Харесваше ми да пътувам, парите ми се множаха и аз изобщо не съжалявах за безгрижния живот на лентяй, който водех преди. Беше ми интересно, защото наблюдавах как живеят хората в далечните страни, научих много както за обичаите им, така и да се разбирам с тях.

Веднъж корабът ни се приближи до чуден остров, обрасъл с гъста гора. Клоните на дърветата бяха отрупани с вкусни плодове, по поляните цъфтяха невероятно красиви и благоуханни цветя и навсякъде ромоляха потоци с кристално чиста вода. Ние слязохме на брега, за да си починем от пътуването в поклащащия се от вълните кораб в това райско кътче. Някои от нас тръгнаха да берат от вкусните зрели плодове, други запалиха огън, за да приготвят храна, трети решиха да се изкъпят в бистрите потоци или да се разходят из острова. Всички се наслаждавахме на спокойствието, което цареше наоколо, но изведнъж се чу силният вик на капитана, който беше останал на кораба:

– Спасявайте се! Бягайте към кораба! Това не е остров, а огромна риба!

И наистина, това не беше остров, а гърбът на чудовищна риба, който се издигаше над водата. Рибата беше заспала в плитчината доста отдавна, а през това време я бяха покрили пясъчни наноси, вятърът беше довял семена от различни растения, които бяха пораснали и затова тя приличаше на малък красив остров. Ние я бяхме събудили неволно, като запалихме огън, за да си сготвим. Всички наскочахме и се втурнахме към кораба, но рибата се обърна, плесна с опашка, а после се гмурна в морето и само за миг дърветата, храстите, потоците и цветята потънаха заедно с нея, а ние

се озовахме в бушуващите вълни. Аз успях да се хвана за едно дървено корито, което бяхме взели със себе си, за да го напълним с прясна вода, и това ме спаси. Когато дойдох на себе си и се огледах наоколо, не видях нито кораба, нито някой от другите търговци. Държах се за коритото и плувах така ден и нощ. Накъдето и да погледнех, виждах само безкрайно синьо море. Когато съвсем изнемогах под лъчите на палещото слънце, измъчван от глад и жажда, зърнах в далечината тънка зелена ивица. Напрегнах последните си сили и като продължавах да се държа за коритото, загребах натам. Надеждата ме крепеше и надвечер успях да стъпя на твърда земя.

Първото, което видях, беше бистър поток, чиято вода се спускаше по скалите към морето. Легнах до него, потопах горещото си лице във водата и се напих до насита. После съм заспал неусетно. Събудих се на другия ден, хапнах малко плодове, пийнах пак вода и тръгнах да търся някакъв знак, че наблизо има хора. Видях един хълм и реших да се изкача на върха, за да се огледам по-добре. Когато най-сетне стигнах горе и се огледах, разбрах, че съм попаднал на необитаем остров. Никъде не се виждаше жива душа, само няколко страхливи маймуни избягаха, като минах под дървото, на което седяха. Още веднъж огледах всичко наоколо и тогава забелязах някакъв бял купол на пясъчния бряг от другата страна на острова. Помислих си, че това може да е покрив на голяма къща или дворец и се запътих натам. Вървях, вървях и най-сетне излязох от гората. Тогава видях, че на пясъка стърчи огромно бяло кълбо, толкова високо, че върхът му не се виждаше от мястото, където бях застанал. Зачудих се какво ли може да е това, но бях толкова уморен, че